Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 65. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 23-го БЕРЕЗНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MARCH 23, 1978 No. 65. VOL. LXXXV.

„Понтифікальний Збірник" на 1978 рік подає стан Католицької Церкви в світі

Рим, Італія. — Державний секретар Апостольського Престолу, кардинал Віјо, вручив минулого тижня Папі Павлові VI примірник нового „Понтифікального Збірника" на 1978-ий рік, який має 2,088 сторінок друку. Окремі розділи збірника мають короткий історичний вступ. Збірник вміщує такі статистичні дані: Католицька Церква має тепер 132 кардиналів, 2,282 резиденціяльні й 1,986 титулярні єпископські осідки, 102 прелатури, 21 аббатства, 11 апостольських адміністрацій, 19 апостольських екзархатів, 76 апостольських вікаріятів, 63 апостольських префектур, 4 місійні області, 27 військових вікаріятів, 97 єпископських конференцій, 13 східніх патріярших синодів, зборів та конференцій, 8 міжнародних єпископських конференцій. Протягом 1977 року назначено 154 архиєпископів й єпископів, між ними згадується нового Митрополита українців католиків в ЗСА Владику Йосифа Шмондюка. У звітному році було 221 чоловічих черничих чинів і згуртовань, які нараховують 250,880 членів, і 1,176 жіночих черничих чинів і згуртовань, які в загальному мають 770,702 членів. Під цю пору діють 63 католицькі університети, 35 теологічних факультетів у церковних інститутах і 34 у державних університетах.

Папа не відправляє Богослужб під час Страсного Тижня

Рим. — Папа Павло VI, вперше від часу, коли він став Папою, не відправляє Богослужб під час Страсного Тижня з огляду на стан здоров'я; однак можливо, що відправлятиме Службу Божу на Великдень і очолюватиме святкування під час Великодного Тижня. Як відомо, Папа занедужав на інфлюенцу, що не дало йому змоги останнього тижня приймати авдієнції і відправити Службу Божу у Квітну неділю.

Церемоніяли під час Страсного Тижня включають дві поїздки по Тибрі до Риму. У Страсний Четвер є двогодинне святкування в пам'ять Останньої Вечері, на якій Папа вмиває ноги 12-ом молодим семинаристам або дияконам в Сан Джіованні в Лятерано, катедрі в Римі. У Велику П'ятницю, на площі Колльосеум, Папа традиційно несе хрест в пам'ять Христової Хресної Дороги, пристаючи на 14-ох „стаціях", щоб помолитись. В попередніх роках Папа Павло VI ніс хрест тільки частину дороги.

Українці беруть участь у Великодній виставці в Боффало

Боффало (Михайло Лоза). — „Комо-мол", який у сезоні минулих Різдвяних Свят зорганізував виставку під назвою „Різдво кругом світу", виявив бажання зорганізувати подібну виставку і в цьому Великодньому сезоні, і зорганізував. Але охристити її назвою, в роді: „Великдень кругом світу" не можна було, бо у виставці взяли участь тільки дві громади: українська й польська.

Український павільйон оформив, використавши власні експонати, неструджений любитель мистецтва й ентузіяст музейництва — голова місцевого Відділу АДУК — мистець Мар'ян Борачок.

Українська виставка — в порівнянні до єдиного свого конкурента — значно більша, багатша й краща.

Згідно з задумом організатора — Мар'яна Борачка, увага відвідувачів виставки концентрується хоч-не-хоч на писанках, а вже згодом перекидається на інші експонати, а є їх багато. Організатор виставки старався зілюструвати цими експонатами різні види українського мистецтва. Народна ноша цим разом зілюстрована картинами-портретами постатей — зодягнених у народну ношу з різних земель України.

В день відкриття виставки — в суботу 11 березня 1978 р. — син Мар'яна Борачка — Олег демонстрував писання писанок для відвідувачів. А їх було чимало. Всі вони з великим зацікавленням приглядалися вправним рукам молодого Олега. Слід признати, що Олег Борачок оволодів цим мистецтвом бездоганно.

У вечірніх годинах того дня показ писання писанок можна було оглядати на екранах телевізорів.

„Комо-мол" має велику кількість покупців кожного дня. Всі вони — на довший, чи коротший час — пристають біля українського павільйону, щоб оглянути його красу, а особливо красу писанок.

Виставка потриває до Великодня за новим календарем.

СВЯЧЕНЕ В МЕНОР КОЛЕДЖІ

Традиційне великоднє Свячене-буфет відбудеться в неділю, 9 квітня ц. р., о годині третій по полудні в їдальні Менор Джуніор Коледжу. Адміністрація, професорський збір і студенти щиро запрошують батьків, приятелів, добродіїв і українську спільноту злучитись з ними у відсвяткуванні радісного празника Воскресіння Христового та спожити разом святу великодню паску та спільно відспівати Христос Воскрес! Квитки, по 5 долярів для дорослих, а 2.50 для дітей нижче 12 років, можна набути в Менор Джуніор Коледжі, Вильнові Свячене, Дженкинтавн, Па. 19046. Тел. 885-2360.

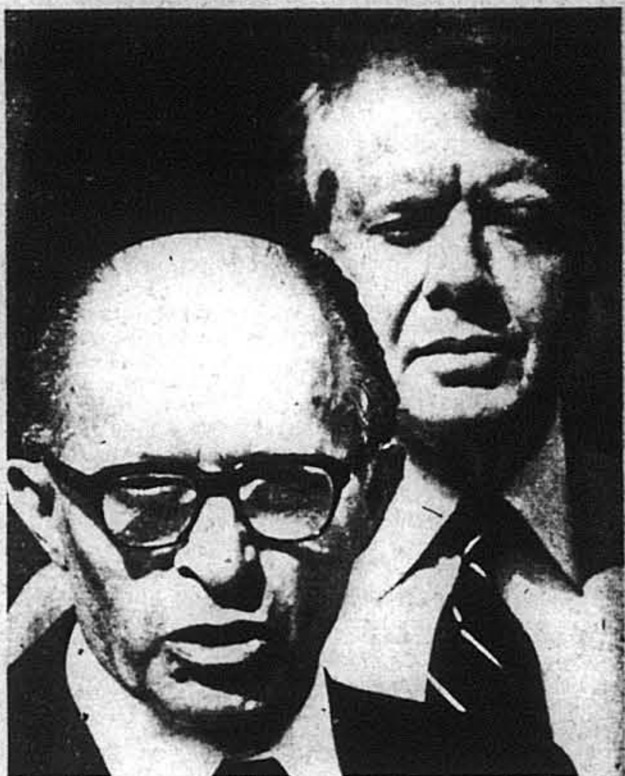
ЦК ОДУМ-у заповідає 21-шу Конвенцію

Соммерсет, Н. Дж. (О. Ш.) — 25-го березня 1978 року тут в Голідей Інн (біля Бавнд Бруку) відбудеться 21-ша Конференція Центрального Комітету ОДУМ-у. Участь у цій Конференції беруть члени ЦК ОДУМ-у, голови Постійних Комісій (ідеологічна, проблематична, статутова і т. д.), які існують при ЦК ОДУМ-у, а також запрошені Старші Виховники ОДУМ-у. В програму Конференції входять звіти членів ЦК ОДУМ-у, звіти голів Постійних Комісій при ЦК ОДУМ-у, звіти редколегії і адміністрації журналу „Молода Україна", звіт Дирекції Оселі „Україна" і голови Оселі „Київ" та інші.

Конференція має затвердити час і місце одумівської зустрічі 1978 року. Крім того, тут буде затвердження правильник Стипендійної Комісії, табір Виховників для підготови до другої Одумівської проби, дати одумівських таборів у 1978 році. Будуть розглянені деякі зміни до уніформи Виховників Юного ОДУМ-у.

Взагальному Конференцію розпочинається підготова до літнього сезону праці ОДУМ-у.

ІЗРАЇЛЬТЯНИ ПОШИРИЛИ „ЗОНУ БЕЗПЕКИ" В ЛИВАНІ, БЕҐІН НАРАДЖУЄТЬСЯ З КАРТЕРОМ

Президент Картер слухає вступних завваг ізраїльського прем'єра Беґіна після привітання його в Білому Домі

Бейрут (Єрусалим) Вашінґтон. — Ізраїльський міністер закордонних справ Езер Вайцман у понеділок, 20-го березня, поінформував, що ізраїльські збройні сили зайняли 15-милеву „зону безпеки" в південній частині Ливану, тобто до ріки Літані на північ від портового міста Тір, і готові на встановлення перемир'я, яке закінчило б відплатну акцію ізраїльських військових частин, яка розпочалася 6 днів раніше як відповідь на терористичний напад членів Палестинської Визвольної Організації (ПВО) поблизу ізраїльського міста Тель Авів. Проте, не зважаючи на заяву Вайцмана, бої між ізраїльськими з'єднаннями та палестинськими партизанами продовжувалися, зокрема біля Тіру, але ізраїльські власті заявили, що не плянують здобувати самого міста, щоб не наражувати на небезпеку цивільне населення.

На пресовій конференції Вайцман сказав, що ізраїльський уряд ще не вирішив, чи виконати резолюцію Ради Безпеки Об'єднаних Націй щодо відтягнення ізраїльських частин з території Ливану і заступленням їх „силою миру" з 4,000 вояків невтральних членів ОН, але підкреслив, що Єрусалим теж не відкинув цієї резолюції. Промовляючи після надзвичайного засідання ізраїльського кабінету, на якому не було прем'єра Менахема Беґіна і міністра закордонних справ Моше Даяна, бо тоді були вже в Вашінґтоні, Вайцман і ген. Мордехай Ґур, шеф штабу ізраїльських збройних сил, оприлюднили комунікат, який підкреслює, що будьяке перемир'я чи порозуміння мусить запевнити, що південна частина Ливану більш не буде базою, з якої палестинські терористи могли б продовжувати нападати на ізраїльську територію.

Речники Об'єднаних Націй заявили кореспондентам у Ню Йорку, що, „дивлячись на справу реалістично", відтягнення ізраїльських частин з Ливану можна сподіватися щойно за кілька тижнів, або навіть і місяців.

Ген. Вайцман не відкинув можливости скорішого відтягнення військ, але зазначив, що ізраїльський уряд не переговорюватиме з представниками ПВО, а тільки з представниками ливанського уряду, як теж поінформував, що ізраїльські з'єднання контролюють всі мости через ріку Літані, але дозволяють цивільним втікачам переходити на північний беріг одним із них.

Щодо ізраїльських втрат протягом 6-денної відплатної акції, Вайцман твердив, що згинуло 18 вояків, додаючи, що в той самий час ПВО втратила понад 250 партизанів, але відмовився відповідати на запити щодо жертв серед цивільного ливанського населення та серед цивільних палестинських арабів.

Того самого дня з Ню Йорку до Вашінґтону прибули прем'єр Беґін і міністер закордонних справ Даян, яких на летовищі зустріли державний секретар Сайрус Венс та представники жидівської громади в ЗСА. Протягом вівторка і середи Беґін і Даян плянували обговорювати з президентом Джіммі Картером і членами американського уряду можливості встановлення миру на Близькому Сході, як теж теперішню ситуацію в південній частині Ливану. Речники ізраїльського уряду не скривають невдоволення, що саме ЗСА, не зачекавши аж закінчаться наради Беґіна з Картером, настоювали на схваленні Об'єднаними Націями резолюції щодо відтягнення ізраїльських військ з Ливану. Крім того, напевно будуть обговорені такі питання як ізраїльські оселі на окупованих арабських територіях, відмова Ізраїля звільнити землі на західньому березі ріки Йордан і біля міста Ґази тощо.

Китай протестує проти американсько-корейських маневрів

Гонг Конг. — Ройтер інформує, що уряд Китайської Народньої Республіки гостро засудив спільні американсько-корейські маневри, які можуть, на думку китайських верховодів, „зруйнувати мир в Азії". Китайське пресове агенство „Ґсінгуа" заявило, що маневри американських і південно-корейських військ загрожують також північній частині Китаю. „Це також в дальшому показує, — говориться в публікації „Ґсінгуа", — що окупація Південної Кореї З'єднаними Стейтами Америки і розбудова там військової сили є причиною напруження в Кореї, яка шукає мирного об'єднання в одну корейську республіку". Деякі політичні коментатори називали китайські обвинувачення вмішуванням у справи чужих держав.

КИТАЙ ВІДМОВИВСЯ ВІД ПЕРЕГОВОРІВ З СССР — ТВЕРДИТЬ ТАСС

Москва. — Урядове агенство Совєтського Союзу ТАСС опублікувало в понеділок, 20-го березня ц. р., інформацію, у якій говориться, що керівники Китайської Народньої Республіки знову категорично відкинули пропозицію уряду СССР розпочати переговори про відновлення співпраці між обома країнами. Пекін, говориться в інформації ТАСС, поновно висунув такі вимоги, які не можуть бути прийняті Совєтським Союзом для вступних розмов і без передумов з боку Китаю. Політичні обсерватори думають, що йдеться правдоподібно про відтягнення совєтських прикордонних військ. Москва вже раніше намагалася кількаразово довести до переговорів між СССР і КНР, але завжди безуспішно. Причиною китайської відмови були все ті самі вимоги полагодження прикордонних спорів і відтягнення чи обмеження до мінімуму совєтських військ на пограниччі Китаю. Деякі західні дипломати вважають, що попередні намагання Москви можна, бодай багато з них, вважати пропагандивним маневром Москви, щоб переконати інші комуністичні держави, як також Комуністичні партії у вільному світі, про добру волю кремлівського центру та скинути усю вину за неуспішні переговори на пекінських верховодів. Остання пропозиція про відновлення переговорів між Москвою і Пекіном була зроблена „приватним" шляхом, хоч кожний знає, що така річ є неможливою в Совєтському Союзі, бо, мовляв, усі раніші урядові ініціятиви Москви були заздалегідь відхилювані Пекіном, бо між КНР і СССР немає жадних міжпартійних зв'язків.

Згідно з інформацією ТАСС, остання пропозиція Москви про переговори була передана 24-го лютого ц. р. постійному Комітетові при Крайовому Народному Конгресові, відповідникові совєтського „парляменту", чи згідно Президії Верховної Ради СССР, головою якої є генеральний секретар ЦК КПСС Леонід І. Брежнєв. Совєтська пропозиція була передана китайському Постійному Комітетові два дні перед відкриттям сесії Крайового Народного Конгресу, який на протязі тижня займався поправкою китайської конституції, новим 10-річним економічним пляном і деякими іншими політичними, військовими та господарськими справами. Теперішнє Брежнєвське „послання" пропонує китайцям відновити переговори про співпрацю і „конституційний діялог" про поправу відносин між СССР і КНР. Китайська відповідь наспіла з Москви 9-го березня ц. р., два дні перед закриттям сесії Конгресу, повторюючи раніші вимоги Пекіну про відтягнення військ з китайського кордону. Ворожість до Совєтського Союзу продовжується в Китаю на урядовому рівні, — твердить совєтське агенство.

Терористи погрожують вбивством Альдо Моро

Рим, Італія. — Голова Християнсько-демократичної партії і колишній прем'єр-міністер італійського уряду на протязі 5-ох каденцій Альдо Моро, якого захопили терористи з групи „Червоної Ґвардії" в четвер, 16-го березня ц. р., все ще перебуває в руках терористів, які домагаються звільнення з ув'язнення в Туріні 15-ох їхніх колеґ, проти яких в понеділок, 20-го березня, розпочався судовий процес за доконані ними злочини в минулому. „Моро є в наших руках, в руках озброєного пролетаріяту", — заявляють „червоні ґвардисти", — і погрожують, що колишній прем'єр „буде засуджений і покараний народним судом". Тисячі поліцистів, військовиків, поліційних собак, гелікоптерів і окремих спеціялістів для поборення терроризму безуспішно шукають за Альдо Моро не тільки в Римі, але також в околицях, замкнувши герметично усі дороги, які ведуть з міста на провінцію. Тим часом в Туріні, індустріяльному місті у затінку Альп, офіційні судові чинники намагаються зрушити з місця судовий процес проти терористів і вбивників, які допустились численних злочинів на терені Італії. Суд натрапляє на великі труднощі підбору лави присяглих, бо терористи ведуть акцію застрашування, з метою не допустити до скомплектування лави присяглих. В будинку суду, який стережений сильними відділами поліції, відбуваються незвичайні спектаклі. Підсудних привозять в окремих клітках, як левів, і вони відповідають тільки через мікрофони. Звичайно терористи-фанатики використовують залю суду і мікрофонну систему для ведення своєї пропаганди, відмовляються відповідати на запити судді, поводяться брутально, погрожують суддям і прокураторові. Крім того терористи намагаються переконати суд, що це є політичний процес і на нього повинна бути допущена преса і всі інші засоби масової інформації.

Дотеперішнього прем'єра обрано президентом Тайвану

Тайпей, Тайван. — Пресові агенства інформують, що дотеперішнього прем'єр-міністра тайванського уряду Чіянг Чінг-куо обрано у вівторок, 21-го березня ц. р., президентом Тайвану. Чіянг був єдиним кандидатом на це становище, і тому Крайова Асамблея не мала великих труднощів у затвердженні його на президента країни. Чіянг, якому минуло 68 років життя, державтиме відтепер у своїх руках три найважливіші позиції — голови держави, головнокомандувача збройними силами Тайвану і голови урядової партії Комінтангу. Він натомість в скорому часі зрезигнує зі становища прем'єра в користь іншої особи. Інавґурація нового президента Тайвану відбудеться в травні ц. р. Дотеперішній президент Єн Чія-кан відходить з огляду на вік від активної служби і не братиме більше участи в політичному житті. Чіянг перебирає на себе дуже тяжкі функції у часі, коли Тайван переходить велику політичну кризу, а кільце ізоляції чим раз більше звужується. Націоналістичний уряд Тайвану практично обмежений до кількох держав, які ще вдержують з ним дипломатичні зносини і ведуть торговельну виміну. Молодша генерація тайванців ставить все нові й нові вимоги до уряду і Комінтанг починає тратити на популярності. Доказом можуть послужити минулорічні крайові вибори, в яких незалежні кандидати здобули аж 15 відсотків усіх місць у Крайовій Асамблеї.

ОСАДЧИЙ ОБВИНУВАЧУЄ КҐБ У ВБИВСТВІ ЙОГО БРАТА

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — Український письменник Михайло Осадчий, якого вперше судили ще в 1966 році, а вдруге в 1973 році і який тепер відбуває 7-річне покарання в Мордовських таборах, звернувся до Української Гельсінкської групи з проханням просліди̂ти обставини підступного вбивства його брата. Звернення Осадчого розкриває цілу схему провокацій, насильств і злочинів, що їх стосують органи КҐБ у відношенні до інакшедумаючих та їх родин.

Михайло Осадчий

Поширений у самвидаві документ Осадчого друкуємо в цілості.

„Шановні українці! 5 квітня 1975 року на вул. 40-річчя Жовтня „швидка допомога" підібрала тіло мого брата, 33-річного Осадчого Володимира Григоровича.

Перша медична експертиза, яка з'ясувала причину смерти, була знищена. Деякі люди, які її читали, були здивовані: вона різнилася від другої, яка вже причину смерти вбачає в алкоголі і недомаганні серця. (Ще більше пригомшений трагедією я, бо мене про майбутнє вбивство брата сповістили три місяці перед цією подією).

Коротко розповім, в якому порядку розвивалися події навколо мене і мого брата. Це тим більше цікаво, що всі нитки подій пов'язані з КҐБ. Отож, історична справа. В листопаді-грудні 1974 року мене з табору особливого режиму (Сосновка, Мордовія) перевезли до тюрми КҐБ.

Там, старший лейтенант Шумейко, лейтенант Єрмоленко запропонували мені зробити їм деяку прислугу, а за це вони, за мою заяву до Верховної Ради СРСР, прикладуть усіх зусиль, щоб мій строк заслання зменшити до вже відбутого. Звичайно, що все буде залежати від ретельности моїх послуг.

Я сердито відмовився — і як людина несправедливо гноблена і як громадянин, який засуджує репресії на Україні 1972 року. Тоді й обвалилася на мене лявина погроз і витівок з боку КҐБ, тому, що, як відомо, КҐБ на вітер слів не кидає.

В селі Курмані Сумської области побили мою 70-річну матір, за сина — „злочинця". Ст. лейтенант Шумейко (грудень 1974): „Ми приневолимо тебе" (це мені). Лейтенант Єрмоленко (грудень 1974): „Приготови твого брата на таку подію, від якої тобі відбере розум".

Це переказали мені через сексота Громова Олешка, який в грудні 1974 року перебував зі мною в камері ч. 57 і „розкаявся" перед мною, як сексот. Після слів відразу прийшли події. 5 січня 1975 року в пересильному таборі.... в камері ч. 13, два кримінальні злочинці Бельмьосов і Гуцуляк намагалися зґвалтувати мене і побили; якимсь чудом я не втратив притомности.

10 січня 1975 року, перед виїздом до табору, Бельмьосов переказав мені, що мене вб'ють на засланні, а брата тепер. В лютому 1975 року я написав до брата листа, в якому попередив його, щоб був обережний і, до вияснення ситуації, не ходив одинцем. Таборова цензура листа сконфіскувала. Незрозумілі мені натяки на брата, який живе і працює в Сумах, робив тодішній начальник КҐБ Дубровлага, полковник Дротенко.

2 квітня 1975 року я написав листа до прокурора Львівської области, в якому перерахував факти, які свідчили про те, що комусь з моєї родини, зокрема дружині у Львові, або братові в Сумах, загрожує смертельна небезпека. Я

(Закінчення на ст. 4-ій)

В СССР відбудеться новий перепис населення

Москва. — Газета „Правда", орган ЦК КПСС, а за нею також республіканські газети подали до відома, що в січні 1979 року в Совєтському Союзі відбудеться перепис населення. Уже, мовляв, закінчено схематичні пляни сіл, селищ міського типу і міст. Запитник має 16 питань, на які повинен дати відповідь кожний дорослий громадянин СССР. Активну участь у переписі візьмуть місцеві ради та окремо створені комісії сприяння переписові, які працюватимуть при школах, установах, фабриках тощо. Тільки в самій Українській ССР нараховують 17,000 таких комісій, що об'єднують 104,000 осіб. Перепис проходитиме від 17-24-го січня 1979 р. На 1-го січня 1967 р. згідно з даними „Радянської України" з 26-го лютого ц.р., було 46 мільйонів населення, з чого українців 32 мільйони (76,8 відсотків), росіян 7 мільйонів, жидів 840,000. З різних джерел відомо, що число росіян в Україні значно збільшилось, а також зменшилось число тих осіб, які раніше українську мову подавали, як мову розговірну.

Дивізійники вшанували генерала П. Шандрука з його уродинами

Трентон, Н. Дж. (О. Л-ий) — З нагоди уродин кол. Головнокомандуючого Української Національної Армії ген. штабу генерал-полковника Павла Шандрука, якому сповнилося 89 років життя, відвідала його у Трентоні в неділю, 5-го березня ц. р., делегація Головної Управи Братства кол. вояків 1-ої Української Дивізії УНА та Крайової Управи Братства в ЗСА, вітаючи його з уродинами та передаючи уродинові подарунки.

В делегації взяла участь заступник голови Головної Управи Братства Роман Данилюк, голова Станиці Братства в Ню Йорку інж. Степан Шепарович та від Крайової Управи Братства в ЗСА її голова мгр Богдан Артимишин й інж. Михайло Ліщинський.

У дружній розмові на різні комбатантські та громадські прояви життя, якими Генерал помимо своєї довгої хвороби живо цікавиться, генерал Шандрук, на запрошення делегації, погодився увійти до Почесного Комітету центральних ювілейних відзначувань 35-річчя створення Української Дивізії та в міру здоров'я взяти участь у цих ювілейних відзначуваннях, що відбудуться з рамени Головної Управи Братства та Крайових Управ Братства ЗСА і Канади в днях 13-го і 14-го травня ц. р. на оселі УНС Союзівка.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Не тільки словом, але й ділом...

Минулої п'ятниці президент Джіммі Картер у Вейк Форест університеті в Північній Каролайні виголосив промову, в якій гостро скритикував Совєтський Союз за постійну розбудову військової сили і за втручання у внутрішні справи інших країн, зокрема в Африці, та за те, що ,,заохочує'' інші комуністичні держави, головним чином Кубу, також посилати своїх вояків і ,,дорадників'' до тих країн. Президент, однак, не обмежився тільки до критики імперіялістичної політики Москви, але заявив, що хоча Америка далі готова співпрацювати зі Совєтським Союзом щодо загального роззброєння та в інших ділянках, то з уваги на постійно зростаючу мілітарну силу СССР і на використання совєтськими властями політики детанту для поширення своїх впливів, американський уряд вирішив скріпити оборонну спроможність ЗСА в різних ділянках зброї, як нуклеарної, так і конвенційної.

Треба ствердити, що виступ Президента — це дуже відрадне явище, бо вказує, що теперішній уряд ЗСА таки добре розуміє загрозу для світового миру і для інтересів ЗСА та цілого вільного світу з боку Москви, і не тільки розуміє цю загрозу, але плянує активно протиставитися імперіялістичним плянам Совєтського Союзу. Значить, президент Картер подав совєтським ватажкам до відома, що Америка відтепер буде вже не тільки словами протестувати проти різних агресивних затій Кремля та таких його лакеїв, як Куба, але робитиме належні заходи, щоб запобігти скріпленню впливів розбишацького Совєтського Союзу і, де тільки можливо, усунути або бодай зменшити ці впливи Москви, які загрожують світовому мирові та цілому людству.

Відрадним треба також вважати те, що в минулотижневій промові президент Картер, хоча зазначив, що ЗСА далі готові співпрацювати зі Совєтським Союзом щодо загального роззброєння та в інших ділянках, то рівночасно перестеріг, що, якщо Москва продовжуватиме використовувати політику детанту для введення в життя своїх агресивних плянів, то ЗСА не тільки скріплять свою військову силу і допоможуть своїм союзникам в цій справі, але Америка та інші країни вільного світу використовуватимуть свою економічну та технологічну перевагу, щоб протиставитися імперіялістичним затіям Кремлю.

Як вказують коментатори, це перший раз, що Президент пов'язав питання економічної, наукової та іншої співпраці Америки зі Совєтським Союзом зі справою постійного зросту військової сили СССР і з агресивною діяльністю Москви.

Виглядає, що заяви президента Картера про можливі військові протизаходи з боку Америки та союзників про використання Заходом своєї економічної та технологічної переваги таки налякали кремлівських ватажків, бо Москва в дуже скорому часі зареагувала на цю промову Президента і продовжує критикувати його, твердячи, що він, мовляв, ступив на шлях ,,погроз і збільшення міжнародного напруження'' і нібито ,,відкидає дотеперішню політику детанту''. Совєтські верховоди вже були звикли, що попередні уряди ЗСА тільки словами протестували проти комуно-московського імперіялізму та агресії. А тут раптом президент Картер одверто зазначує, що відтепер Америка протиставитиметься будь-якому зростові мілітарної сили Совєтського Союзу, і то не тільки скріпленням своєї власної військової сили, але також використанням своїх економічних та технологічних засобів. Москва, яка протягом останніх кільканадцятьох років стала дуже залежна від Заходу щодо постачання різних харчових продуктів та технологічного знання, бо совєтська економіка та ціла система виявились дуже неефективними, тепер опинилася перед можливістю припинення цієї ,,економічної допомоги'' зі Заходу, як теж військових протизаходів вільного світу.

Базуючись на минулотижневих заявах президента Картера і на факті, що теперішній Конґрес, затурбований агресивною діяльністю Москви в Африці і на інших обширах, проголосував більшу суму на оборонні цілі, ніж передбачувалось, можна сподіватися, що теперішній уряд ЗСА, хоча робитиме все можливе, щоб запевнити світовий мир, але не робитиме цього однобічними концесіями, які виходили б тільки на користь Совєтського Союзу. Не концесії, але більш рішуча закордонна політика та оборонна сила єдині можуть запевнити світовий мир.

Іван Кедрин

ДВІ ПСИХІКИ

Одною з головних причин прогри наших визвольних змагань були дві психіки двох віток українського народу, сторіччями перебуваючих під двома різними окупантськими потугами, під впливом різних культур та діючих у цілком інших умовинах. Тому не було гармонії між керівними мужами ЗУНР і УНР, навіть після формального проголошення Акту Злуки 22 січня 1919 року, не було гармонії між УГА і Армією УНР навіть при формальному існуванні Штабу Головного Отамана. За один із позитивів перебування під соборною совєтською окупацією (нема бо такого явища, щоб усе було біле, або все було чорне) вважаємо з'єднання психіки всіх українських людей в УССР: там тепер нема галичан ані наддніпрянців, бо одні й другі мають ті самі проблеми животіння на мізерній життьовій стопі, тиску русифікації, системи донощицтва, атмосфери застрашення, погоні за предметами першої необхідности, нестерпної атмосфери тоталітарного режиму, режиму тотального забріхання. Психіка підсовєтських громадян в Україні вирівнялася, дармащо існують, очевидно, різні світогляди, різні вдачі, різні характери, існують пристосуванці, існують яничари, й люди хиткої вдачі, але існують люди тверді, які задля кусня хліба і навіть особистого та родинного щастя не хочуть вирікатися принципів, що перечать існуючій державній системі.

Але ось в українській визвольній проблематиці вирінула нове загрозливе явище: двох різних психік — українців в Україні та українців поза її межами. Це безперечна істина, що у кожній політичній еміґрації у всесвітній історії бували дисонанси чи навіть поважні конфлікти між підходом до визвольної проблеми еміґрації та крайового суспільства. Це логічно, бо завдання одних і других інші: політична еміґрація завжди була, є і повинна бути ідеологічно екстремна, принципово непоступлива, вона має за завдання зберігати і плекати ідеал державництва і вона відкидає будь-які ухили в сторону окупантського в Україні режиму. Зате громадяни в Україні, які мусять жити й працювати, мусять дбати за покращення своїх умовин життя, не тільки матеріяльних, але й духових, мають щоденно діло з представниками режиму в тоталітарній державі і мусять використовувати всі доступні їм засоби, щоби здобувати від режиму поступки. Ця проблема ,,краю й еміґрації''. Але поруч із цим є природне й логічне явище, що покоління, яке народжується під окупантським русифікаторським режимом, ходить від наймолодщих літ до тамошніх шкіл, дихає тамошньою атмосферою, покоління, бомбардоване від дитинства комуністичною пропаґандою, покоління, яке має навіть ,,Кобзаря" пофальшованого і не знає дійсної і правдивої рідної історії, бо вона подається дітям, молоді в всьому народові крізь фільтр імперської фальсифікації, — те покоління не всилі думати і відчувати так, як це діється з вільними українцями, розсіяними у вільних країнах у діяспорі.

І ось в останніх роках прибувають на Захід ,,видворені" з України колишні тамошні дисиденти, чи — кращим терміном — члени тамошнього руху спротиву і тут зустрічаються з нами та у цих зустрічах виявляються нам не такими, якими ми у своїй наївності бажали б. Ми забуваємо, що вони є властне вихованці цілком іншої атмосфери, цілком інших обставин, що вони не можуть мати тієї психіки, яку маємо ми, особливо ті, які в умовинах таки свобіднішого життя, ані ж воно було в Совєтському Союзі, в Західній Україні під пануванням Польщі могли розвивати самостійницьку політичну думку і могли створити новітню течію націоналізму. Нічого дивуватися, що нас вражають деякі погляди, деякі вислови, деякі манери наших земляків, які раптом появляються між нами наче з другого світу — з-поза залізної завіси, почерез яку, не вважаючи на всі новітні засоби комунікації, таки не можна свобідно обмінюватися ідеями, думками, писаними і друкованими творами. І, на превеликий жаль, між новоприбулими з-поза залізної завіси нашими земляками та вільними українцями починають виринати дисонанси: одні одних не розуміють і те нерозуміння і радше непорозуміння роздувають до розмірів взаємного недовір'я.

Це недобре. Скажімо собі правду в очі і признаймося до двох великих гріхів. По-перше, ми, вільні українці, не створили ніякої такої установи, до якої могли б зголошуватися новоприбулі з України люди, установи понад і позапартійної, суто харитативної. Не зробив цього ані ЗУАДК, ані Секретаріят СКВУ, ані жадна подібна поза- і понадпартійна установа. Наслідок такий, що тими людьми опікуються одиниці, які не є поза- і понадпартійними, а керуються своїми інколи дуже вузькопартійними поглядами. І вони зараз на вступі тих новоприбулих земляків з України тенденційно інформують про стан вільної громади. Леонід Плющ одверто заявляв: ,,Так мене поінформували", так мені порадили сказати. Між іншим, йому сказали, що він знайде головно в Америці й Канаді українських ,,фашистів". Це не він з власної волі не захотів поїхати на цвинтар подивитися на могилу Симона Петлюри, а йому так ,,радили". І так діється не тільки з Плющем. Ми подивляли тут мужність Пе-

(Закінчення на ст. 3-ій)

І. Вовчук

МОСКОВСЬКА ЕКСПАНСІЯ І РОДЕЗІЙСЬКЕ ЗАВУЗЛЕННЯ

(2)

У большевицькій стратеґії совєтизації африканських країн Родезія має велике значення. Країна розміщена в центрі південної Африки між двома опанованими московськими впливами країнами: Анголя над Атлантійським океаном, Мазамбік над Індійським. Захоплення досить розвиненої промислово країни сполучить підопічні Москві країни над двома океанами, перетинаючи цілий материк московсько-большевицьким ланцюгом. Московські ,,визвольні'' пляни кремлівські стратеги намагаються здійснити силами т. зв. Патріотичного фронту Зимбабве, створеного з різних не-родезійських мешканців і невеликої кількости розагітованих чорних родезійців.. Патріотичний фронт ,,чорного інтернаціоналу'' складається з двох невеликих груп партизанів, отаборених на території Мозамбіка і Замбії, між Анголою і Родезією. Одну групу, біля 8,000 вояків, очолює Нкомо, а другу, біля 10,000 бійців — Мугабі. Їхня ,,визвольна'' діяльність, про яку бубниться і в підопічній московській пресі, полягає в тому, що періодично вони переходять родезійський кордон і вирізують білих ,,колонізаторів'' і чорних їхніх прислужників.

Нарід, про ,,визволення'' якого багато говориться в московській пресі і організованій при її допомозі світовій опінії, далекий від тих визвольних акцій, ведених з-за кордону совєтською зброєю і совєтсько-кубинськими ,,дорадниками''. Завдання поставлено ясно: силою вирвати владу у білої меншости і передати її Патріотичному фронтові. А він все обладнає за московсько-большевицькими глаголами, як то здійснено в Анголі, Танзанії, Мозамбіку, Замбії й інших вже совєтизованих країнах Африки. Совєтизація їх заохочує кремлівських стратегів до дальшого поширення ,,визвольної'' агресії в африканських країнах. А відсутність політичної стратеґії в ЗСА і цілого Західнього світу улегшує поширення московського бльоку після ,,визволення''. Родезія є тією ланкою, вхопившись за яку, як вчив Ленін, можна зробити максимум ,,для розвитку, підтримки і розбурхання революцій (нац.-визвольних — І.В.) в усіх країнах'' — (,,Правда'' 4-23-1969)''.

Перед захопленням Східньої Европи за Сталіна кремлівські стратеги заздалегідь готували окремо для кожної країни національно-комуністичні кадри ,,визволителів''. В 60-их роках в Москві створено спеціяльний університет дружби народів імени Люмумби, де готуються національно-комуністичні кадри ,,визволителів'' тепер на всі континенти. Відомо, що підготову таких кадрів для захоплення влади в колоніях Португалії готувалося за кілька років перед залишенням португальцями їхніх колоній. Керівними кадрами, звичайно, є кагебісти і їх вишколюється в спеціяльних заведеннях.

Московська преса з вдоволенням підкреслює підтримку партизан Зимбабве вже совєтизованими країнами, називаючи їх ,,прифронтовими'', звідкіля ведуться військові акції проти Родезії Патріотичним фронтом. Нинішня стратеґія ,,визвольної'' експансії проти Родезії так нагадує давню большевицьку ,,визвольну'' агресію, застосовану проти Української Держави, щоб включити її в імперський комплекс СССР. Поперек дороги стало мирне поладнання родезійської проблеми Іоном Смітом з трьома поміркованими лідерами переважаючої більшости родезійського населення; їх московська преса назвала ,,колябораторами'' і ,,маріонетками''. Без кривавих акцій вони своїм спротивом расистській політиці об'єднали чорне населення країни на боротьбу проти неї.

Дванадцятирічна боротьба, що почалася після розриву уряду Іана Сміта з англійським урядом не була легкою. Багато країн застосували проти Родезії економічні санкції, а до того організовані з-зовні партизанські напади, учасників до яких вербувалося поза родезійцями. Іан Сміт вдало повів справу і допровадив до згоди, підтримуваної населенням. За умовою, яку підписано 3 березня трьома лідерами чорного населення (єпископ Абел Музорева, свящ. Ндаванінгі Сіпола і сенатор Джермлаг Чирау) вся влада в країні в кінці ц.р. буде передана чорній більшости. Навіть ім'я Родезія після 31 грудня 1978 р. зник не, нова республіка під керівництвом негритянського уряду називатиметься Зимбабве.

Умова передбачає, що на перші десять років в майбутньому парляменті, обраному рівним голосуванням, білій меншости буде забезпечено 28 місць зі 100. В умові гарантується амнестію всім політичним в'язням і родезійським учасникам партизанських акцій після включення їх в нормальне життя країни. Здавалось би, що досягнуте порозуміння, хоч повністю й не розв'язує всіх проблем, яких багато накопичилось за расової політики, дає всі підстави до мирного поладнання родезійської проблеми. Підписання умови вибиває грунт для ведення ,,визвольних'' збройних акцій. Тому московська пропаганда відкрила ,,словоблудний'' вогонь проти намагань Іана Смита мирно розв'язати родезійську проблему. Він, мовляв, хоче не вільної Родезії, за яку змагається Патріотичний фронт, а ,,закріплення колоніяльного стану через т. зв. вільні вибори''.

Називаючи весь плян залучення чорних родезійців до політичного керівництва країною псевдодемократизмом, московські архі-

(Закінчення на ст. 3-ій)

Іван Овечко

ПОДАЙМО РУКУ ,,БІЛИМ КРУКАМ"!

Пресове звідомлення організації АВПН (Американці за Визволення Поневолених Націй) за січень і лютий 1978 р. — перше українською мовою з англомовним поясненням на титульній сторінці, а друге повністю англійською мовою — заслуговують не тільки на увагу і студії-вивчення, а й на негайну акцію всієї української самостійницької антикомуністичної еміґрації. Мова в тих публікаціях про двох росіян — І. Сінявіна і П. Болдирєва, найновіших політичних вигнанців із СССР, як також поміщені тут доповіді обох: ,,Національна проблема в СССР'' І. Сінявіна і ,,Росіяни — за ліквідацію імперії'' П. Болдирева.

Сінявін і Болдирєв — ,,білі круки'' серед росіян, бо їхні засади не лише близькі нашим, а на 100 відсотків тотожні, однакові: за ліквідацію Російської імперії і поділ СССР на самостійні держави, при чому без жадного втручання росіян у внутрішні справи кожної самостійної держави-сусіда; будь-які плебісцити вони відкидають, кличуть росіян до усвідомлення шкідливости для самих росіян підтримувати будь-яку центральну владу, що прагне колонізації неросійських народів; вони навіть ні про яку конфедерацію неросійських народів з Росією не мріють, бо вона можлива лише тоді, коли самостійні національні держави вже зміцніли і того самі собі забажають. Коротко, точнісінько такі засади і погляди, якими ми живемо вже довгі роки, якщо не століття.

Ці ,,білі круки'' вважають, що народи, які є в складі СССР, підуть росіянам назустріч об'єднаними силами звільнитися від комунізму *лише після того*, коли насправді переконаються в їхній правдивій відмові від імперіялістичної принади, після того, коли на ділі побачать, що їх не очікує поновна пастка на зразок ленінської. Ці слова взяті майже ,,живцем'' із ,,Плятформи'', підписаної з уповноваження росіян з найновішої еміґрації І. Сінявіним.

У згаданих пресових звідомленнях АВПН є багато інших проблем, що їх заторкують Сінявін і Болдирєв. А що цінне в цих звідомленнях, так це те, що одне з них повністю англійською мовою, і ті 16 сторінок тієї публікації треба негайно сотнями тисяч копій розповсюдити серед англомовного світу політики, не кажучи вже про те, що україномовне звідомлення мало б негайно появитися в усіх наших часописах. Ми мусимо подати руку цим ,,білим крукам'', щоб вони могли поширити свої ідеї та згуртувати все більшу й більшу кількість розумних росіян навколо себе і тим самим започаткувати цілий рух на еміґрації і в середині Росії. Бо тільки така постава росіян в недалекому майбутньому заощадить і нам і росіянам кровопролиття в процесі визволення наших і їхніх рідних земель з-під комуністичної тиранії. На цю тему гарно написано в супровідному повідомленні Українського Відділу АВПН (СВУ), і те повідомлення варто негайно оприлюднити всім органам нашої преси.

Правда, один абзац того повідомлення зредаговааний у занадто ,,емоційному'' вигляді, без чого можна було б обійтися. Маю на увазі легенький закид з боку СВУ ,,пресі західньо-українських середовищ'', які, мовляв, ,,заповнені статтями і звітами з українсько-польських наукових конференцій'', але обходять мовчанкою ,,Плятформу'' Сінявіна і Болдирєва. Також закид тим, що опублікували ,,Плятформу'' без подання ініціятиви СВУ в АВПН... Без цього, кажу, можна було б обійтися. Не ділімо нашу пресу на територіяльні середовища, бо вона вже й так терпить від інших поділів. А щоб таку поважну справу, як погляди ,,білих круків'', спопуляризувати, нам треба об'єднаної дії всієї нашої преси, без кидання ,,камінчиків в сусідський город''. А щодо ініціятиви СВУ, то кожна добра ініціятива сама по собі стане відомою з часом, звідки вона вийшла. Тож не нарікаймо, а діймо в розпочатому напрямку, тобто допоможімо двом ,,білим крукам'' стати початком кінця російській закукурічености — імперським ідеям російського народу, що буде на користь і насамперед самим росіянам і майбутній Росії в її етнографічних кордонах.

Письменник Сінявін і релігійний філософ Болдирєв (так вони самі себе окреслюють, не вважаючи себе тут професійними політиками) перегукуються вже з іншими тверезими росіянами, від успіху яких виграє не тільки Росія, а й майбутня Україна. Продовжуймо з ними зустрічі-діялоги!

Ганна Черінь

ГАВАЇ

(3)

Над океаном встає сонце. Помалу, потягаючись... Хмарки рожевіють, все наповнюється світлою радістю. Голуби воркують на пальмах, цілуються, і кожен тільки зі своєю жінкою.

Починають вибігати з готелів туристи: бігають, бродять по водиці, дехто й купається. От би сидіти на пляжі! Але цікавість жене: треба ж щось ПОБАЧИТИ! Хотіли відвідати Перл Гарбор. Туди не пускають не-громадян ЗСА (може, щоб не образити японських гостей якимись заввагами?!) Але були високі хвилі — для мене певна морська хвороба (таке вже було зі мною в Фльоріді на Кі-Вест). Отож, я зрезиґнувала, а за компанію й між чоловік. Замість того поїхали в Полінезійський Культурний Центр. Це трохи підштуковане полінезійське селище, де є різні хатки, типові для островів Самоа, Фіджі, Таґіті, Тонґа, Гаваї, та інші, що в конґльомераті дали так звану гавайську культуру. Для зручности, багато натуральних матеріялів замінено пластичними (леї, ґула-спіднички), досить майстерно, так що здалеку й не відрізниш від природних. Тому то я була досить приємно здивована, що на летовиці нас ощасливили справжіми, та ще такими пахучими квітами. Після вечері буфетного стилю, де ми ласували полінезійськими стравами, у величезнім відкритім театрі була виставка полінезійських танців, пісень і звичаїв. Було гарно, але стались непередбачені курйози: зіпсувався голосник і все заніміло. Справа в тім, що солісти тільки ворушили устами, а пісня була зарекордована. Коли стрічка порвалась, настала тиша... Ще нас повели до ,,місцевого Тай-Магалу" — Мормонського храму, кілька миль від Полінезійського села. Перш за все, ми побачили Бріґгам Янґ університет, гарний, як і все інше на Гаваях, з численними будовами — гуртожитками для самітних дівчат і хлопців — та з оселями для одружених. Багато самітних згодом одружуються й переселюються в кватирі для сімейних. Мормони керують усіми імпрезами в Полінезійськім селищі, збираючи (чи здираючи) величезні гроші. ,,Оце я вас везу на оглядини храму, — повідомив нас провідник, — і вже ви оплатили одного студента."

Але до храму нас не пустили. Як би викрутасно нам не пояснювали, виходило так, що ми достойні тільки гроші платити, але недостойні ввійти до храму. В кожнім разі, навіть екстеріор храму дуже гарний, з чудовими виглядами на океан. Навколо море плеканих квітів, водограї й скульптури. В спеціяльній залі для нас, недостойних, далеченько від храму, показали фільми про основника мормонської віри Джозефа Сміта та про білих місіонерів на Гаваях... Гавайці з ґірким сміхом розповідають, що місіонери змусили тубільців закрити одягом грішне тіло, а тепер приїхали білі, що ходять напівголі... В Гонолулу ми бачили розкішні будівлі місій та дивувались, як мало виконували Божі заповіти ті, що їх проповідували...

За три дні ми вжились на невеликім соняшнім Оаґу і можна було б тут ще довше розкошувати — але наказ невідхильний: на дев'яту годину виставити речі, а на десяту тридцять самим з'явитися в вестибюлі. Ой, як неприємно пакуватися, коли, здається, ті самі речі не влазять у валізи і взагалі не хочуть позбиратися з тих місць, де їх порозкидано!

— Це твої закупи в Ала Моані такого наробили! — Сердиться мій чоловік.

— Там і твоя гавайська сорочка! — відгризаюсь я. Входимо в автобус. Нас вітає наша симпатична провідниця Люсі в квітчастім муму — така в них уніформа.

— Е, пеґеа'ое? — питаю її, щоб похвалитись своїми новонабутими знаннями.

— Що ви сказали? — питає Люсі.

Я повторюю, і вона, засоромившись, каже, що не розуміє гавайської мови... От тобі на! Я думала, що тільки з українцями таке буває! Проте, пізніше я довідалась, що Люсі — філіппінка. Їх тут чимало. Ну, гаразд, філіппінка — то філіппінка, але вона виступала під маркою гавайки, і якщо вже не знає ,,Як ви поживаєте?", то я вже не знаю, що й сказати. Це свиняча нетактовність, хоч Люсі й дуже мила дівчина. Люсі рахує нас, як курчат, виставивши палець. Завжди знаходяться ,,пізні Івани", котрих ми стрічаємо овацією. Вони нам крадуть дорогі хвилини, але, замість щоб їх присоромити, овація підбиває їхнє еґо — дивіться, мовляв, які ми важливі персони, що всі на нас чекають!

Люсі вже втретє нас перерахувала й одержала належне число. чорнявий смуглявий шофер відвозить нас на аеродром, незмінно виконуючи й обов'язки екскурсовода. За ввесь час ми мали з півдесятка водіїв і ні один не повторив інформацій — координація тут дивовижна! А дівчата — провідниці ще й танцюють ґулу, і то краще, ніж професійні танцівниці на сцені. Правда, дівчатка тут вчаться танцювати з дитинства, і ґрація їх ,,вроджена".

Проїжджаємо центром міста. Водій вказує будинок Міської управи. ,,А ось і наш мейор!" — Дещо схвильовано інфромує він. Мейор сидів у кафе, мабуть полуднував. Правда, обернений до нас потилицею, але місцеві патріоти його і ззаду пізнають. Мейор італієць, а одружений із японкою. Губернатор Гаваїв — японець. Чи ж дивина, що Гаваї так з'японізовані?!!

Відлітаємо на сусідній острів Мауі. Ледве піднялися в повітря, як уже й побачили Мауі — за яких п'ятнадцять хвилин вже були там. Гаваї — невеликий площею архіпелаг, такий, як стейти Коннектікат і Род Айланд докупи. До Японії й до ЗСА далеко, так що як надокучить своє оточення, гавайці сідають на літак і їдуть на сусідній острів. Віддаль невелика, а земля зовсім інакша, немов би інша країна. Оаґу — центр розваг, ресторанів, дорогих крамниць. Кауаї, острів на північ від Оаґу, славиться своїми садами, а Мауі — найбільшим недіючим вукланом у цілім світі, рибальством та старою історією. Хто з вас бачив фільм ,,Гаваї", пізнав би краєвиди столичного міста Лагайни.

Перш ніж завезти нас до готелю, екскурсоводи замучили нас екскурсією по цілім острові, випускаючи нас то тут, то там для знімків та розминання ніг. Старші стояли біля поручнів, дивились у головокрутні прірви та височенні гори, а молодші та ті, що прикидались молодими, в тім числі й ми, дерлись крутими стежками так високо, як можна було в відміряні двадцять хвилин. Височенна гора ,,Голка" тонким вістрям стримить над островом, а стежка крутиться навколо гір і веде до кратера Галеакала.

Водій не перестає говорити. Проїжджаємо повз розкішні поля цукрової тростини і він пояснює, як цукор росте, як його збирають, спалюючи поля, які тут ростуть кавуни, помґранати і... славна мауіська цибуля, дуже соковита й солодка (ми її коштували). Заразом наш янгол-хоронитель навчає нас елементарної гавайської мови. Вона цікава, мелодійна, але здається дитячою. Та бідна мова ледве не пропала, коли місіонери почали виганяти її з гавайських душ разом із ,,поганською" релігією й культурою. Нема лиха без добра, — каже приповідка. Разом із зростом туризму постав попит на ,,екзотику", так-сяк відродили завмерлі прадавні мелодії та підсолодили їх новими псевдо-гавайськими романсами під нявкання гавайських гітар. Створили нові вбрання, зовсім інакші від споконвічних ориґінальних, стали дітей навчати гавайської мови й пісень. Відома всім нам ,,ґула'', можливо, за Яр. Рудницьким, має щось спільне з українським ,,ґуляти", але й вона не ориґінальна. Проте, танки кожного народу наслідують притаманні явища природи або типових для даного терену звірят: еспанці тупають, як бики, індіяни дрібочуть, як індики, а гавайські дівчата плавно хитають боками, як океанські хвилі... Кажуть — це новостворена культура. Але колись і вона стане старою. Так, як християнство, що замінило ориґінальну, ,,справжню" релігію кожного народу — поганство.

Цікаво, між іншим, навести тут думку одного з письменників про цей танок. Пише Каспер Вітні в 1899 році:

,,Танок Гаваїв, ґула-ґула, первісно являв собою серію поміркованих м'язових спазм... Але згодом ґула набрала розбещеного характеру. Розпусна вдача аборигенів змінила характер ґули-ґули на непристойні рухи під супровід спокушуючих пісень. Тубільці танцюють фактично наґі — це щось середнє між ,,ґучі-кучі" й ґірськими скоками з суґестіями, в основі ж — це орієнтальне й досить глупе."

Щоб розважати туристів, щоб вони не переставали реготати, ґіди навчають нас тих слів, що смішно звучать для европейців: ,,пу-пу" (означає ,,закуски"), ,,піпі" (,,худоба"), ,,Но гу-гу" (,,не сердься", знов же щось ніби українське ,,ні гу-гу"); ,,ту-ту" (означає ,,дід" або ,,баба"); ,,кау-кау пау" (,,їжа закінчена", або ж ,,їдальня зачинена").

[Продовження буде]

ШАНОВНІ ДЕЛЕҐАТИ Й ДЕЛЕҐАТКИ 29 КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ! КОНВЕНЦІЙНА ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ, МЕТОЮ ЯКОЇ Є ПРИДБАННЯ 3,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ВЖЕ ПОЧАЛАСЯ. ПРОСИМО ВАС ПАМ'ЯТАТИ ПРО „ДЕЛЕҐАТСЬКУ ДЕСЯТКУ" НОВИХ ЧЛЕНІВ! ВАШ ГОЛОС БУДЕ ТИМБІЛЬШ ПЕРЕКОНЛИВИЙ, ЧИМ БІЛЬШЕ НОВИХ ЧЛЕНІВ ВИ ЗОРГАНІЗУЄТЕ ДО КОНВЕНЦІЇ

ДВІ ПСИХІКИ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

текти неоколоніялізму питають: в яких умовах і під якою контролею відбуватимуться вибори? Дуже обурюється офіціоз партії на те, що в Лондоні позитивно поставились до складеної умови, висловивши згоду леґалізувати новостворений уряд, а у Вашінґтоні оцінили акцію Іана Сміта, як великий крок вперед у розв'язці родезійської проблеми.

Справа опинилась в ОН. Африканські країни, члени міжнародної організації для миру в світі, засудили домовлення про мирне поладнання родезійської проблеми. Вважають його незаконним, бо ватажки Патріотичного Фронту Зимбабве, що, намагаючись захопити владу, ведуть збройні напади з-за кордону, відмовились брати участь у домовленні. З обома говорили у Вашінгтоні, їх слухала п'ятнадцятичленна Рада Безпеки і десятьма голосами разом з СССР відкинула домовлення з трьома поміркованими лідерами родезійців. Представники Заходу: ЗСА, Канада, Британія, Західня Німеччина і Франція теж не наважились підтримати умову, як то вимагають національні інтереси їхніх країн, і від голосування стримались. Їхня невтральна постава стане моральною підтримкою для ведення збройних „визвольних" акцій з-за кордону. Вони хаотизуватимуть життя країни, що є тактичним засобом в стратегії совєтизації.

Дивно, що у Вашінгтоні, домагаючись участи ватажків збройних акцій в замиренні, не хочуть збагнути, що Нкомо і Мугабі не хочуть домовлення, а при допомозі збройних акцій надіються захопити владу. Расизм є лихом, але й совєтизація країни, з її неминучими кривавими розправами з білим населенням, як то було в Анголі, Мозамбікові і інших, не є добром. Вона після розправи з білим населенням приведе до голоду в країні, який завжди слідує за совєтизацією.

МОСКОВСЬКА ЕКСПАНСІЯ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

тра Григоренка, колишнього генерала, який у Москві пристав до групи дисидентів, був за це здеградований, був репресований, запроторений до психушки і в'язниці. Чудом опинився посеред вільної української громади в Америці. Одверто, щиро признається: був комуністом, бо ж інакше не був би дійшов до ступня генерала, і треба було йому довгих років, щоби прозрів і відсахнувся від комунізму. Плющ каже, що він „неомарксист", але носить відзнаку Мороза, яку дістав від одного Комітету оборони Мороза, і признає, що символом України не є він, Плющ, а Мороз. І Григоренко каже, що „Господь оберіг мене воювати проти українців" — проти УПА чи Дивізії, але, коли би був дістав такий наказ, був би воював, бо тоді він ще не був свідомий, хто таке насправді ті українські формації.

Очевидно, що ані Плющ, ані Григоренко, ані ніхто з тих майбутніх „видворених" з України людей не думатиме і не говоритиме мовою новітнього українського державницького націоналізму. Це просто велика наївність очікувати від тих людей, дітей іншої не то ґенерації, а іншої породи українських людей, народжених і вихованих в діяметрально іншій духовій атомосфері, щоби вони були такими, якими ми є, що перейшли процес від „Самостійної України" Міхновського почерез період визвольних змагань і новітніх політичних партій, леґальних партій у Польщі і нелеґального підпілля ОУН, і створення УПА і Української Дивізії, це річ цілком неможлива, щоби вони, які в той сам час були під безперервним обстрілом навчань ленінізму і марксизму і всієї комуністичної пропаґанди — думали й говорили так само, як ми!

Це не винуватий Григоренко, що коли його повели на 4-ий і 5-ий поверхи Українського Музею при 2-ій Евеню в Ню Йорку, то поминули 3-ій поверх, де приміщується Централя УККА. Що він міг знати про УКА у психушці чи совєтській тюрмі!! Коли він зустрівся із „буржуазними націоналістами" в домівці редакції „Свободи", то він розмовляв із приявними щиро й одверто, як земляк із земляками. Він напевно розмовляв би так само у Централі УККА і споглядав без ненависти, а з подивом на тамошній великий портрет Івана Мазепи чи могутній образ покійного Р. Пачовського — здобування козаками турецької фортеці. І пам'ятники Тарасa Шевченкові здвигнули у Вінніпезі й Вашінгтоні не ті, чи інші партійні люди, а вся наша вільна громада, всі „буржуазні націоналісти" — і Тарасові Шевченкові поклоняються тепер у місяці березні також усі українські люди в Україні, хоч дістають в руки Кобзаря без „Розритої Могили" і з пофальшованим „Кавказом". Хай нові дві психіки українців не стануть знову причиною національної траґедії України і й рідного неподільного українського народу.

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

ОУА „Самопоміч"

Відділ в Нюарку, Н. Дж.

відбудуться

в неділю, 9 квітня 1978 р., о год. 3:30 по пол.
в залі УНДому, 140 Prospect Ave., Irvington, N.J.
ЗІ ЗВИЧАЙНИМ ПОРЯДКОМ НАРАД РІЧНИХ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ І ВИБОРОМ ДЕЛЕҐАТІВ НА ЗАГАЛЬНИЙ З'ЇЗД ОУА „САМОПОМІЧ"
У ТРАВНІ 1978 Р.

УВАГА! Якщо в означеній годині не явиться вимагане статутом число управнених членів до участі в Зборах, Збори пічнуться 30 хвилин пізніше, без уваги на число приявних.

За УПРАВУ ВІДДІЛУ:

Михайло Цяпка — голова
Микола Стецьків — секретар

Український Католицький Університет у Римі
IX-ий ВАКАЦІЙНИЙ КУРС
15-го червня до 16-го липня 1978 р.
Інформації: PROF. WASYL LEW
95-26 92nd St., Ozone Park, N.Y. 11416

Увага! *Бостон й Околиця!* *Увага!*

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу стейтів Массачусетс і Мейн

повідомляє, що

в суботу, 1 квітня 1978 р., о год. 6-ій веч.
в залі Української Католицької Церкви
при 148 Форест Гілс вул., ДЖЕМЕЙКА ПЛЕЙНС, Масс.

відбудуться

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ

в яких зобов'язані взяти участь усі члени Окружного Комітету, Конвенційні Делеґати на 29-ту Конвенцію УНС і Відділові урядники таких Відділів УНС:

178 в Манчестер, 181 Топшам, — Мейн, 224 Сейлем і 238, 307, 374 в Бостоні.

НАПОРЯДКУ НАРАД:

1. Звіти з діяльности Окружної Управи;
2. Дискусія над звітами членів Управи;
3. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії;
4. Доповідь МАРІЇ ДУШНИК, заступниці головного предсідника УНС;
5. Плян праці на 1978 рік.

У зборах візьме участь:

Марія Душник, заступниця гол. предсідника УНС

УПРАВА ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ УНС

Рочестер, Н. Й. *Рочестер, Н. Й.*

В суботу, **1 квітня 1978 р., о год. 7:30 веч.**
в залі Українського Народного Дому
при 831 Джозеф Авеню, РОЧЕСТЕР, Н. Й.

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Окружного Комітету Відділів УНС в Рочестері, Н. Й.

в яких повинні взяти участь члени Окружної Управи та Урядовці і конвенційні Делеґати на 29-ту Конвенцію УНС, наступних Відділів:

36, 66, 89, 217, 285, 289, 316, 343, 367 та 437

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Звіти Окружної Управи;
2. Доповідь заст. гол. предсідника Д-ра ІВАНА ФЛИСА;
3. Вибір нової Окружної Управи;
4. Плян праці Округи і Відділів на 1978 р.

У Зборах візьмуть участь:

Д-р Іван Флис, заст. гол. предсідника УНС
Василь Оріховський, обласний організатор УНС

По Зборах буде ПЕРЕКУСКА

До участи в Зборах запрошені також усі члени УНС та місцеве Українське Громадянство.

В. Гуссар — голова
Константин Шевчук — заст. голови
В. Гавриляк — секретар
Петро Дзюба — скарбник

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що в суботу, 18-го березня 1978 року, упокоїлась в Бозі в Чікаго, Ілл., наша Дорога СЕСТРА

бл. п.

ТАТІЯНА СЕНЬКІВ

на 62-му році життя.

ПОХОРОН — в середу, 22-го березня 1978 р., з церкви св. о. Миколая в Чікаго, Ілл.

Горем прибиті:

брати: МИХАЙЛО у Франції
СТЕФАН в Україні
сестра МАРІЯ в Україні
і дальша Родина
та Приятелі в ЗСА

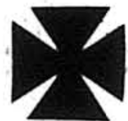
Наукове Товариство ім. Шевченка в ЗСА
і
Філологічна Секція
повідомляють Членство, що 17-го березня 1978 року відійшов у Вічність на 75-му році життя

бл. п. д-р філ.

МИКОЛА ВАЦИК

член-кореспондент Філологічної Секції, член Управи НТШ в ЗСА, автор наукових праць з ділянки українського літературознавства.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У глибокій жалобі повідомляємо Рідних, Друзів та Знайомих, що в неділю, 12-го березня 1978 р. в Торонті, Канада, відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий БАТЬКО, ДІДУСЬ, ПРАДІДУСЬ і ВУЙКО

бл. п.

Д-р ВАСИЛЬ ЯШАН

поручник Української Галицької Армії, адвокат в Городенці, начальник Союзу Громад Станиславівської округи, управитель Кредитової Спілки в Саскатуні, Канада.

Покійний народився 2-го січня 1894 р. в Серафинцях, Україна.

ПАНАХИДИ були віделужені 13-го і 14-го березня 1978 р., о год. 8-ій вечора, в заведенні Кардинал при 92 Аннетте Стр.

ПОХОРОННИЙ ОБРЯД служено в катедрі св. Йосафата 15-го березня 1978 р., о год. 9-ій ранку. Святу Архиєрейську Літургію відправив Преосвященний Владика Кир Ізидор у сослуженні Духовенства.

Покійний похоронений на цвинтарі Проспект у Торонті, Канада.

В глибокому смутку:

дочка — ОЛЕКСАНДРА з чоловіком д-ром МИКОЛОЮ КОВАЛЬСЬКИМ
внуки:
ТАНЯ з чоловіком БОГДАНОМ ОНИЩУКОМ
ХРИСТЯ
ЮРКО
АНДРІЙ
МАРКО
правнуки: МОТРЯ і ТАМАРА
сестрінки:
ЛЮБОМИРА ДЕНИСЮК
МИРОСЛАВ ВЕЛИГОРСЬКИЙ із дружиною і дітьми
ІГОР ВЕЛИГОРСЬКИЙ із дружиною і дітьми
Родини ЯШАНІВ і ОЛЕСНИЦЬКИХ
та Рідні в Україні і поза її межами

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Родина просить про молитви за душу Покійного, а в пам'ять Його, складати пожертви на: Шевченківську Фундацію в Канаді або на видання Альманаху Городенщини.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
мого Незабутнього МУЖА

бл. п.

ПАВЛА КУЗЬМЕНКА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ
в суботу, 1 квітня 1978 р., о год. 9-ій ранку
в церкві Покрови Преч. Діви Марії
в Аллентавні, Па.

Просимо Приятелів і Знайомих помолитися з нами в цей день за душу Покійного.

Горем прибиті:

дружина — АНАСТАСІЯ
ВАРВАРА, ВІКТОР і МИКОЛА КУРІЛКО
ДУНЯ КУТАС

В ДЕСЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

св. п. Д-ра

ЄВГЕНА ГРИБОВИЧА

в суботу, 25 березня 1978 р., о год. 12-ій
(після Служби Божої)
буде відправлена

ПАНАХИДА
над могилою Покійного
на Українському Православному Цвинтарі
в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Просимо Приятелів згадати в цей день, у своїх молитвах, нашого Любого Чоловіка і Батька.

Дружина НАСТЯ
Доні: МЕЛАНКА і НАТАЛКА

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. інж. Якова Балабана
складаємо 25.00 дол.
на потреби Української Православної Церкви
в С. Б[illegible]д Бруку, Н. Дж.
Олена, Мирон і Степан КИРИЛЕНКО

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 19-го березня 1978 року, в Самборі, Україна, з Волі Всевишнього, відійшла у Вічність, на 87-му році трудолюбивого життя, наша Найдорожча МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п.

АНТОНИНА ДАШИНЕЦЬ КУЛЬЧИЦЬКА

вдова по радникові староства в Красноставі.

В глибокому смутку:

сини: ЯРОСЛАВ з дружиною СОФІЄЮ
і внучками: МАРІЄЮ і ДАРІЄЮ
ЛЕВ з дружиною МАРІЄЮ
і внучкою КВІТОСЛАВОЮ
на Україні:
донька — ДАРІЯ з мужем і внуками
син — БОГДАН з дружиною, внуками і правнуками
сестри: ЕВГЕНІЯ, ПАВЛИНА і ВІКТОРІЯ
брати: МИКОЛА і РОМАН

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 20-го березня 1978 р., на 73-му році життя, по довгій і тяжкій недузі, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, відійшла у Вічність, наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

МАРҐАРІТА МІЩЕНКО з роду КАЛЬС

ПАНАХИДА — в середу, 22-го березня 1978 року, о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Муряйки, 3316-18 Rising Sun Avenue, Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН — в четвер, 23-го березня 1978 р., о год. 10-ій ранку до церкви св. Богородиці Всіх Скорбящих, 20 вул. і Brandywine, відтак на цвинтар Овклейн.

Горем прибиті:

муж — МИХАЙЛО
донька — ВІРА ЛУПАНЬ з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ
внуки: ВОЛОДИМИР ЛУПАНЬ з дружиною ОЛЕЮ
РОМАН ЛУПАНЬ
сестри: ЕЛІТА КАСІЯН
АЛІСА СЕМЕНОВ з родиною

ПОДЯКА

З Божої волі, несподівано, для нас, у четвер, 16-го лютого 1978 року, в Клівленді, Огайо, відійшла у Вічність, наша Найдорожча МАМА, СЕСТРА, БРАТОВА і ШВАҐРОВА

бл. п.

ІРЕНА з ЛИСЯКІВ СТРИЙСЬКА

вдова по бл. п. БОГДАНОВІ СТРИЙСЬКОМУ

На цьому місці почуваємося до обов'язку подякувати щиро всім Людям Доброї Волі, які в різний спосіб, але з тих самих мотивів християнської любови і співчуття, допомогли нам нести тягар нашого горя.

Дякуємо о. прот. Ярославові Сіркові — за величаві похоронні відправи та глибокі, щирі слова прощання в церкві.

Дякуємо о. Левові Островському, Осипові Гайському та Яремі Попелеві — за слова прощання над відкритою могилою. Наша щира подяка п. Миколі Гірнякові, за його особливу увагу і поміч.

Дякуємо Землякам-Станиславівцям, Друзям і Знайомим, що прийшли віддати останню прислугу Покійній у час Панахиди й похорону.

Дякуємо всім Тим, що датками на квіти, на Український Науковий Інститут Гарвардського Університету та на Український Музей-Архів у Клівленді звеличали пам'ять Покійниці.

Дякуємо тим Друзям, що датками на Служби Божі подумали про вічний супокій Покійниці, а щирим словом розради піддержали нас — родину, що лишились в горю.

Вкінці дякуємо похоронному заведенню Михайла Колодія — за солідну обслугу й ніжну вважливість до нас.

Хай усім Вам, Добрі Люди, за Ваше золоте християнсько-українське серце Бог заплатить!

АНДРІЙ СТРИЙСЬКИЙ — син
МАРТА ВЕРЕМЧУК з родиною — сестра
НАТАЛІЯ КИСІЛЕВСЬКА з родиною в Україні — сестра
МАРІЯ ЛИСЯК з родиною — братова

Вунсакет, Р. Ай., березень 1978

ОСАДЧИЙ ОБВИНУВАЧУЄ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

просив попередити дружину.

Це коротко про те, що діялося навколо мене напередодні вбивства брата. Про атмосферу навколо брата я довідався пізніше. Правда, далеко не про все.

В грудні 1974 року брата викликали з Сум до Львова, де з ним мав півторагодинову розмову генерал Полудень. Зміст розмови так і залишився для мене таємницею. Після повернення брата до Сум, люди, які його знали, звернули увагу на його пригноблення. Декому він сказав, що йому пропонували співпрацю з КГБ, а за це, мовляв, мене звільнять.

Він рішуче відмовився від цієї ганебної пропозиції, але сумське КГБ, щоб добитися своєї мети, влаштувало цькування і переслідування брата на кожному кроці. Сказали увічі: хтось з родини мусить стати сексотом КГБ.

У той самий час і паралельно хтось, невідомий, зводить брата з групою кримінальних злочинців, які в Сумах відбували покарання на „хімії" (будівництво народної господарки).

Є свідки, які бачили брата не раз в тому товаристві. В березні 1975 року — нові „друзі брата" грабують крамницю. 2 квітня (або 3-го) брата викликають до районової міліції Ковпаківського району Сум у справі пограбованої крамниці. Після затримання, брата звільняють, як непричетного до справи, але як свідка на суді.

5 квітня 1975 року група кримінальних злочинців, друзі тих, що були заарештовані за грабунок в крамниці, викинули тіло брата біля дому ч. 15 на ... (нечітко) — з чого я почав цю заяву.

Я довідався про смерть брата через місяць і довідався немов у детективній повісті. Але це вже менше важні подробиці. Від того часу я загально перевів 39 днів голодівки, домагаючись слідства і притягнення вбивців до кримінальної відповідальности. Постійно дістаю відмовну відповідь, мовляв, згідно з другою медичною експертизою, смерть не була наслідком насильства. Про першу експертизу, в якій не говорилося про наявність алькоголю в крові і яка безслідно зникла, — не згадується. Замовчується також про нанесений удар на вилиці-скроні і про силу удару. Сам цей факт стверджується. Підтверджується також ознаки, які насувають здогад про передсмертне чи післясмертне зґвалтування брата.

Шановне товариство! Щиро (дослівно з уклоном) прошу, по змозі прослідити цю справу, або добитися офіційного слідства. Приватно, можна почати від мого (і мого покійного брата) знайомого, поета і журналіста Миколи Данька, який живе в Сумах. Проте, він описаних тут фактів про балачки кагебістів і сексотів, не знає.

Але він може скерувати на сліди людей, які могли б роз'яснити цю трагедію, хоч Данько вірить поголоскам і є легковірний.

Коротка довідка про брата: 1941 року народження; товарознавець, освіта вища; 7-річний стаж у Сумському обласному союзі споживчих кооператив. Усе і всіх переконував, що мене двічі засудили безвинно. Усі вивіски в його системі кооперативної торгівлі на Сумщині поміняв на українськомовні. Це його єдина діяльність у сфері „дисидентства".

Напередодні вбивства на нього дослівно полювали з метою звербовання в сексоти. В Сумах, Шостці, Ровнах (нечітко), де б він не появився в командировці, всюди як ... появлялись... перед ним і насильно змушували з ними співпрацювати. В селі, де й тепер живе 70-річна мати, напередодні вбивства розгорнули страшну чорну пропаганду про те, що я шпигун, бандерівець, „злочинець", що не вернуся з Сибіру.

Про антирадянські зв'язки зі мною допитували двоюрідну племінницю Люду Билогрищенко, школярку, яку я бачив раз у житті, коли їй було 7 років. Допитував і страшив її „дядьком" директор школи і сексот Андрій Короткий. В день похорону брата 7 квітня 1975 року до села наїхало багато каґебістів, які списали усіх людей, які брали участь у похороні. Там була і моя дружина зі Львова.

Шановні! З цією своєю незагоєною раною я звертаюся також з подібною заявою до московських дисидентів, до Міжнародної асоціяції юристів-демократів і до ПЕНклюбу. Доля моїх заяв мені невідома; вислідів жадних. Я також вислав заяви в Добровлаг, до Львівського і Всесоюзного КГБ. У цих заявах я на доказах обвинувачую КГБ в причетності до смерти мого 33-річного брата. Відповіді не отримав.

Довідайтеся, будь ласка, що можете, про обставини вбивства, або щонайменше надайте цій справі розголосу, всупереч сильному запереченню КҐБ. Допоможіть мені, оскільки обставини, в яких я перебуваю, не дозволяють мені зробити більше, як я роблю. У цій справі мене цілковито підтримує священик Василь Романюк, про що він публічно заявив. Як хочете, можете покликатись на заяву: за цілість і кожне окреме слово відповідаю моїм підписом.

Михайло Осадчий
Концтабір особливого режиму,
Сосновка, Мордовія

20 листопада 1977

П. С. Кожного дня голодую: 16 листопада — день народження брата і 5 квітня — день його вбивства.

Вельмишановні! Задля святої гуманности: підтримайте мою самітню 70-річну матір, прибиту горем смерти (в 1973 році помер батько, в 1975 році вбили брата) і тягарем мого ув'язнення. Хай хто може, напише їй листа. Цим Ви додасьте їй моральної і фізичної сили. Її адреса: Сумська обл., Недригайлівський р-н, село Курмани, Осадча Олена Парамонова.

І ще прошу я, М. Г. Осадчий, доручіть якійсь людині з добрим літературним смаком, зредагувати мої книжки, поезії і прози (мабуть коштом вилучення слабших творів). (Далі є ще одне речення, але його не можна відчитати).

ТАРЗАН, Ч. 7919. Тарзан пояснює

Ти наказав мавпі та слоневі шукати за летовищем!?...

Я зказав, щоб вони шукали за „тармангані", тобто, білими людьми!

Якщо вони не відшукають летовища заки я їх покличу, то вони повернуться сюди!

Чи ти маєш якусь чародійну силу?!

Не більшу від кожної людини, яка вміє навчити свого пса сідати на задні лапи!... Я називаю це ласкавістю!... А тепер, приятелі, пора нам вирушати!